

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	<i>Retsakter vedtaget i henhold til afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union</i>	
1999/C 211/01	Forklarende rapport til konventionen om afgørelser om frakendelse af førerretten	1
<hr/>		
	I Meddelelser	
	Rådet	
1999/C 211/02	Afgørelse nr. 1/1999 truffet af det blandede udvalg EU-Norge og Island nedsat ved aftalen indgået mellem Rådet for Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om disse landes associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengen-reglerne af 29. juni 1999 om fastsættelse af udvalgets forretningsorden	9
	Kommissionen	
1999/C 211/03	Euroens vekselkurs	12
1999/C 211/04	Anmeldelse af en planlagt fusion (Sag IV/M.1637 — DB Investments/SPP/Öhman) ⁽¹⁾	13
1999/C 211/05	Anmeldelse af en planlagt fusion (Sag IV/M.1629 — Knorr-Bremse/Mannesmann) ⁽¹⁾	14
1999/C 211/06	Meddelelse om ikke at modsætte sig en anmeldt fusion (Sag IV/M.1527 — OTTO Versand/Freemans) ⁽¹⁾	15

Informationsnummer

Indhold (fortsat)

Side

II *Forberedende retsakter*

.....

III *Oplysninger*

Kommissionen

1999/C 211/07

Udvælgelsesprøve KOM/A/21/98 — Ekspeditionssekretærer (A 5/A 4) for svenske statsborgere — Liste over egnede ansøgere 16

(Retsakter vedtaget i henhold til afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union)

FORKLARENDE RAPPORT TIL KONVENTIONEN OM AFGØRELSE OM FRAKENDELSE AF FØRERRETEN

(1999/C 211/01)

(Godkendt af Rådet den 24. juni 1999)

Indledning

1. Den voksende vejtrafik i hele Den Europæiske Union, bl.a. på grund af det indre marked og ophævelsen af kontrollen ved de indre grænser mellem de fleste medlemsstater, kræver en beslutsom kollektiv indsats for en større trafiksikkerhed. Det er især nødvendigt at sikre, at afgørelser om frakendelse af førerretten ikke længere kun håndhæves på en enkelt medlemsstats område, men i hele Den Europæiske Union.
2. Det har længe været erkendt, at behandlingen af førere, der får frakendt førerretten i deres eget land, og førere, der får den frakendt i et andet land end det, hvori de har deres sædvanlige bopæl, er forskellig. I det første tilfælde forhindrer frakendelsen føreren i at føre bil i et hvilket som helst land, hvor kørekortet tidligere gav ham lov til at køre. I det andet tilfælde gælder frakendelsen imidlertid kun inden for det land, hvor afgørelsen blev truffet, og så længe den pågældende er i landet; kørekortet skal nemlig, hvis myndighederne i denne stat har inddraget det, leveres tilbage til føreren, når han forlader landet.
3. Førerens handlinger bevirker således i det første tilfælde, at han er afskåret fra at køre i andre lande, samt i hans eget land (bopælsstaten), hvor frakendelsen fandt sted, mens den ikke gør det i det andet tilfælde; endvidere kan føreren umiddelbart efter køre lovligt i et hvilket som helst andet land, hvor kørekortet er anerkendt.
4. Denne forskelsbehandling var ikke alene i modstrid med trafiksikkerheden i Den Europæiske Union, men var også meget uretfærdig. Emnet blev derfor taget op i 1991 af det nederlandske formandskab i Gruppen vedrørende Retligt Samarbejde under EPS med henblik på at finde en løsning. Men først i 1995 fremlagde det franske formandskab det første udkast til konvention, som så blev drøftet under flere formandskaber. Der blev gjort væsentlige fremskridt under det luxembourgiske formandskab i 1997, og

konventionen blev endeligt udformet i 1998 under det britiske formandskab. Det væsentlige i konventionen er en ordning, der går ud på, at en afgørelse om frakendelse af førerretten pga. særligt grove overtrædelser af færrelsloven, som er truffet i en anden medlemsstat end førerens sædvanlige bopælsstat, kan få virkning i alle medlemsstater.

Artikel 1

I artikel 1 defineres, hvad der i konventionen forstås ved udtrykkene »afgørelse om frakendelse af førerretten«, »den stat, hvor overtrædelser har fundet sted«, »bopælsstat« og »motorkøretøj«, uanset hvor de er anvendt i den.

- 1.1. Med definitionen af »afgørelse om frakendelse af førerretten« i litra a) erkender man, at medlemsstaternes lovbestemmelser og ordninger om frakendelse af førerretten er forskellige. I nogle stater frakendes førerretten som en hovedstraf, f.eks. som led i en strafferetlig sanktion; i andre er det en tillægsstraf, der måske idømmes som en følge af en straffedom, og i endnu andre kan den være helt uafhængig af en straffedom — afgørelsen kan endog være truffet af en særskilt administrativ myndighed — som en ren og skær sikkerhedsforanstaltning. Udtrykket »afgørelse om frakendelse af førerretten« omfatter i konventionen enhver foranstaltning, der har forbindelse med overtrædelse af færdselsloven⁽¹⁾, og som fører til inddragelse eller suspension af kørekortet eller førerretten⁽²⁾. Dette omfatter ikke fratagelse af kørekortet pga. f.eks. udelukkende helbredsmæssige forhold eller blot pga. et såkaldt pointsystem. Desuden gælder konventionen kun afgørelser om frakendelse af førerretten, som ikke kan appelleres til en højere instans — enten fordi appeladgangen er blevet

⁽¹⁾ Udtrykket »overtrædelse« omfatter også de tilfælde, hvor flere overtrædelser ligger til grund for én og samme afgørelse om frakendelse af førerretten, hvis mindst en af disse overtrædelser har form af den adfærd, der er beskrevet i bilaget.

⁽²⁾ Når visse nationale lovgivninger bruger udtrykket »kørekort« og ikke »førerret« er det af terminologiske årsager og ikke af substansgrunde. I denne sammenhæng forstås ved »kørekort« det nationale kørekort, der er udstedt af de kompetente myndigheder i medlemsstaterne på grundlag af deres nationale lovgivning.

brugt og udtømt eller fordi den normale appellfrist er udløbet, uden at der er indgivet appellansøgning.

Det bemærkes, at det ved vedtagelsen af konventionen forudsattes, at alle afgørelser om frakendelse af førerretten, der træffes i den stat, hvor overtrædelsen har fundet sted, herunder administrative myndigheders afgørelser, kan appelleres.

- 1.2. I litra b) defineres udtrykket »den stat, hvor overtrædelsen har fundet sted« som den EU-medlemsstat, hvor den overtrædelse af færdselsloven, der førte til frakendelsen, har fundet sted.
- 1.3. I litra c) defineres udtrykket »bopælsstat« som den medlemsstat, hvor føreren har sin sædvanlige bopæl som defineret i artikel 9 i Rådets direktiv 91/439/EØF af 29. juli 1991 om kørekort ⁽¹⁾. Det hedder heri: »I dette direktiv forstås ved »sædvanlig bopæl« det sted, hvor en person sædvanligvis opholder sig, dvs. i mindst 185 dage inden for et kalenderår, som følge af den personlige tilknytning, der viser, at der består en tæt forbindelse mellem personen og dennes bopælssted«.

Hvis en person har erhvervsmæssig tilknytning til et andet sted end det, hvortil han har personlig tilknytning, og han derfor opholder sig på skift forskellige steder, der ligger i to eller flere medlemsstater, skal det sted, hvortil han har personlig tilknytning, anses for at være hans sædvanlige bopæl, forudsat at vedkommende vender regelmæssigt tilbage til det. Sidstnævnte betingelse behøver ikke at være opfyldt, hvis personen opholder sig i en medlemsstat for at udføre en opgave af begrænset varighed. Universitetsstudier eller skolegang ændrer ikke ved den sædvanlige bopæl.

- 1.4. I litra d) defineres »motorkøretøj« ved henvisning til artikel 3, stk. 3, i direktiv 91/439/EØF. Definitionen omfatter motorkøretøjer, der kræver et kørekort i en kategori eller underkategori som anført i nævnte direktivs artikel 3, herunder de kørekortkategorier, der er omhandlet i nævnte direktivs artikel 10.

Artikel 2

2. I artikel 2 accepterer medlemsstaterne en forpligtelse til at samarbejde i overensstemmelse med konventionens bestemmelser med henblik på at undgå, at personer, der har fået frakendt førerretten i en anden medlemsstat end deres bopælsstat, kan unddrage sig følgerne af afgørelsen blot ved at forlade den stat, hvor overtrædelsen har fundet sted.

Artikel 3

- 3.1. I artikel 3 fastlægges den mekanisme, der udløser konventionens håndhævelsesprocedure, nemlig en obligatorisk underretning af bopælsstaten om afgørelsen om frakendelse af førerretten fra den stat, hvor overtrædelsen har fundet sted til. Ifølge stk. 1 underrettes bopælsstaten »straks«. Det er vigtigt, at bopælsstaten kan skride ind så hurtigt som muligt både af hensyn til færdselssikkerheden, og for at håndhævelsen af afgørelsen om frakendelse forsinkes mindst muligt. Der fastsættes ingen præcis frist for underretning, men det forventes, at medlemsstaterne indfører ordninger, der er i overensstemmelse med ånden i denne artikel og sikrer hurtig underretning.
- 3.2. I henhold til artikel 3, stk. 2, kan medlemsstaterne aftale indbyrdes, at underretning i henhold til stk. 1, ikke skal finde sted i visse tilfælde, hvor artikel 6, stk. 2, litra a), ville finde anvendelse. I henhold til artikel 6, stk. 2, litra a), kan bopælsstaten afvise at give en afgørelse om frakendelse af førerretten virkning, hvis den adfærd, der ligger til grund for afgørelsen om frakendelsen af førerretten i den stat, hvor overtrædelsen har fundet sted, ikke betragtes som en overtrædelse i henhold til bopælsstatens lovgivning, dvs. at der ikke foreligger dobbelt strafbarhed. Formålet med artikel 3, stk. 2, er at undgå unødvendige underretninger i tilfælde, hvor man er bekendt med, at bopælsstaten altid vil vælge ikke at håndhæve afgørelsen om frakendelsen af førerretten, da der ikke foreligger dobbelt strafbarhed.
- 3.3. Som følge af artikel 8 i direktiv 91/439/EØF kan den medlemsstat, der skal underrettes i henhold til konventionens artikel 3, være en anden medlemsstat end den, der har udstedt det pågældende kørekort. Det forudsattes derfor ved konventionens vedtagelse, at den medlemsstat, der har udstedt kørekortet, i sådanne tilfælde vil blive underrettet om situationen af bopælsstaten.

Artikel 4

- 4.1. Ifølge konventionen er der tre måder, hvorpå medlemsstater i deres egenskab af bopælsstater kan give afgørelsen om frakendelsen af førerretten virkning. Disse er beskrevet i stk. 1. I henhold til stk. 1, skal medlemsstaterne straks give afgørelsen om frakendelse af førerretten virkning. Dette er særligt vigtigt i de tilfælde, hvor afgørelserne om frakendelse af førerretten får virkning umiddelbart, eller efter at appellfristen er udløbet i den stat, hvor overtrædelsen har fundet sted, i betragtning af bopælsstatens forpligtelse til at tage hensyn til et hvilket som helst tidsrum, der allerede er forløbet i den stat, og i hvilket førerretten har været frakendt. Dette er vigtigt for at mindske enhver form for overflødigt administrativt arbejde og vil bevirke en effektiv gennemførelse af konventionen.

⁽¹⁾ EFT L 237 af 24.8.1991, s. 1. Senest ændret ved direktiv 97/26/EF (EFT L 150 af 7.6.1997, s. 41).

- 4.2. Den første metode til at håndhæve afgørelsen om frakendelse af førerretten (litra a) i stk. 1), er at gennemføre afgørelsen om frakendelse af førerretten direkte. Bopælsstaten anerkender således den afgørelse, der er truffet i den stat, hvor overtrædelsen har fundet sted og kan give den virkning med et minimum af formaliteter, og uden at afgørelsen på nogen måde behøver at blive godkendt eller bekræftet af en domstol i bopælsstaten. Det eneste krav til bopælsstaten, når den direkte gennemfører afgørelsen fra den stat, hvor overtrædelsen har fundet sted, er, at den skal tage hensyn til, dvs. fratragte, enhver del af den frakendelsestid, der allerede er forløbet i den stat, hvor overtrædelsen har fundet sted. Den bør være i stand til at beregne dette tidsrum ud fra de oplysninger, som den i overensstemmelse med artikel 8, stk. 1, femte led, modtager fra den stat, hvor overtrædelsen har fundet sted.
- 4.3. Den anden metode til at håndhæve afgørelsen om frakendelsen af førerretten omhandles i stk. 1, litra b) — indirekte gennemførelse af afgørelsen om frakendelsen ved en retslig eller administrativ afgørelse. Denne håndhævelsesmetode giver mulighed for, at afgørelser truffet af den stat, hvor overtrædelsen har fundet sted, kan blive godkendt eller bekræftet af en retslig eller administrativ myndighed i bopælsstaten. Nøjagtig hvordan dette resultat skal opnås, overlades det til medlemsstaten at afgøre, og dette vil sandsynligvis variere alt efter de forskellige nationale ordninger.
- 4.4. Den tredje håndhævelsesmetode (stk. 1, litra c) går ud på at ændre afgørelsen om frakendelsen af førerretten til en national retslig eller administrativ afgørelse, således at afgørelsen fra den stat, hvor overtrædelsen har fundet sted, erstattes af en ny afgørelse fra bopælsstaten.
- 4.5. Håndhævelse i henhold til artikel 4, stk. 1, litra b) eller c), skal opfylde en række betingelser, der er fastsat i hhv. stk. 2 og 3. Disse er for det meste udformet for at skabe fleksibilitet, således at der kan tages hensyn til forskelle i medlemsstaternes lovgivning. Bortset fra kravet om at medregne enhver del af frakendelsestiden, der allerede er forløbet — et krav, der er fælles for alle tre håndhævelsesmetoder — er der ingen af de andre betingelser i stk. 2 og 3, der er nødvendige af hensyn til den første håndhævelsesmetode, da direkte håndhævelse ikke giver nogen variationsmuligheder, hverken med hensyn til frakendelsestiden eller frakendelsens form.
- 4.6. Med henblik på håndhævelse i henhold til litra b) i stk. 1 (indirekte gennemførelse) er der fastsat tre krav i stk. 2:
- Enhver del af frakendelsestiden, der allerede er forløbet i den stat, hvor overtrædelsen har fundet sted, skal medregnes (dvs. fratragtes det oprindeligt fastsatte tidsrum). I tilfælde af nedsættelse af frakendelsestiden i henhold til litra b), gælder bestemmelsen i dette led på grundlag af det nedsatte tidsrum.
 - Bopælsstaten kan nedsætte den fastsatte frakendelsestid, hvis denne er længere end det maksimale tidsrum, der er fastsat i den nationale ret; men den kan kun nedsætte den til den maksimale varighed, der er gældende i den nationale ret.
 - Bopælsstaten kan ikke forlænge den frakendelsestid, der er fastsat af den stat, hvor overtrædelsen har fundet sted. Dette følger et fast princip i konventioner, der omhandler overførsel af retsafgørelser — nemlig at modtagerlandet kan lempe dem, men ikke skærpe dem eller træffe foranstaltninger, der forringer den pågældende persons strafferetlige stilling.
- 4.7. Med henblik på håndhævelse i henhold til litra c) i stk. 1 (ændring) er der fastsat fem krav i stk. 3:
- Bopælsstaten er bundet af de konstaterede faktiske omstændigheder i den afgørelse om frakendelse af førerretten, der er truffet af den stat, hvor overtrædelsen har fundet sted. Dette indebærer, at bopælsstaten ikke kan anfægte grundlaget for afgørelsen; det kan kun den stat, hvor overtrædelsen har fundet sted. Da der i henhold til artikel 1, litra a), kun kan gives underretning om afgørelser om frakendelse af førerretten, som ikke længere kan appelleres, skulle føreren allerede have haft mulighed for at anfægte afgørelsen fra den stat, hvor overtrædelsen har fundet sted. Hvis han imidlertid i bopælsstaten søger at fremføre, at han ikke har haft mulighed for at forsvare sig i den stat, hvor overtrædelsen har fundet sted, må bopælsstaten anvende bestemmelserne i artikel 6, stk. 1, og artikel 8, stk. 3.
 - Når bopælsstaten ændrer afgørelsen, må den medregne enhver del af den fastsatte frakendelsestid, hvori førerretten allerede har været inddraget i den stat, hvor overtrædelsen har fundet sted. I tilfælde af nedsættelse af frakendelsestiden i henhold til litra c), gælder bestemmelsen i dette led på grundlag af det nedsatte tidsrum.
 - I forbindelse med ændringen har bopælsstaten ret til at nedsætte frakendelsestiden, således at den bringes på niveau med den varighed, som i henhold til den gældende nationale ret ville være idømt i det pågældende tilfælde, hvis sagen helt igennem var blevet behandlet i bopælsstaten.
 - Som ved håndhævelse i henhold til stk. 2, må bopælsstaten ikke ved ændringen af afgørelsen om frakendelsen forlænge varigheden.
 - I forbindelse med ændring er bopælsstaten ligeledes afskåret fra at erstatte frakendelsen af førerretten med bødestraf eller nogen anden foranstaltning. Formålet med denne begrænsning er at forhindre, at foranstaltningen ændrer karakter.

4.8. Ifølge stk. 4 skal bopælsstaten om nødvendigt fastsætte den dato, fra hvilken den vil håndhæve den frakendelse, den er blevet underrettet om. Denne bestemmelse ansås for at være nødvendig for nogle medlemsstater, for at de kan håndhæve frakendelser, de har fået underretning om fra medlemsstater, som i overensstemmelse med deres nationale retsregler ikke var begyndt på håndhævelsen af afgørelsen på underretningstidspunktet, enten fordi føreren havde forladt den stat, hvor overtrædelserne havde fundet sted meget hurtigt, og inden der kunne træffes konkrete foranstaltninger, eller fordi kørekortet ikke var til rådighed, da han forlod staten. (I nogle lande kan der ikke fastsættes en dato for påbegyndelse af håndhævelsen i den stat, hvor overtrædelserne har fundet sted, før myndighederne er kommet i besiddelse af kørekortet; når den stat, hvori overtrædelserne har fundet sted, ikke har fastsat en dato, er bopælsstaten derfor nødt til at gøre det).

4.9. Ifølge stk. 5 skal hver medlemsstat, samtidig med den i konventionens artikel 15, stk. 2, omhandlede notifikation i en erklæring anføre, hvilken af de tre procedurer, der er fastsat i stk. 1, den har til hensigt at anvende i sin egen- skab af bopælsstat.

Dette stykke giver mulighed for, at en erklæring til enhver tid kan ændres til en ny erklæring.

En medlemsstat kan også erklære, at den som hovedregel vil anvende en af disse procedurer, men at den vil anvende den anden af dem i visse tilfælde, der specificeres nærmere i erklæringen med henvisning til objektive kriterier. F.eks. kan en medlemsstat erklære, at den generelt vil anvende stk. 1, litra a) (direkte gennemførelse), men at den vil anvende stk. 1, litra b) (indirekte gennemførelse) i tilfælde, hvor den stat, hvor overtrædelserne har fundet sted, har fradømt førerretten i længere tid end den maksimumsperiode, der er fastsat for samme handlinger i den medlemsstat, der afgiver erklæringen.

Artikel 5

5. Formålet med artikel 5 er at gøre det klart, at en bopælsstat, der har givet virkning til en afgørelse om frakendelse af førerretten, som den stat, hvor overtrædelserne har fundet sted, har truffet for en af bopælsstatens borgere, ikke er afskåret fra at træffe yderligere færdselssikkerhedsforanstaltninger, som den finder hensigtsmæssige, og som er tilladt i henhold til dens egen lovgivning. Artikel 4, stk. 2, litra c), og artikel 4, stk. 3, litra d), udelukker, at bopælsstaten forlænger varigheden af den bestemte frakendelsestid, som den er blevet underrettet om, og som er besluttet for en eller flere bestemte overtrædelser. I nogle medlemsstater kan der pålægges førere færdselssikkerhedsanktioner (herunder frakendelse af førerretten), uden at de nødvendigvis er dømt for en overtrædelse. I disse medlemsstater kan det være muligt allerede at pålægge sådanne foranstaltninger, når det bliver bekendt, at en person med kørekort, der har bopæl i denne medlemsstat, har begået sådanne overtrædelser eller andre handlinger i udlandet, som viser, at den pågældende ikke er en sikker fører. Konventionen er

ikke til hinder for, at disse lande kan træffe sådanne foranstaltninger.

Artikel 6

6.1. I artikel 6 anføres de eneste forhold, som en bopælsstat kan fremføre som begrundelse for at afvise at give virkning til en underretning fra den stat, hvor overtrædelserne har fundet sted. I artikel 6, stk. 1, anføres de tilfælde, hvor bopælsstaten skal afvise at give virkning til en frakendelse af førerretten, som den underrettes om. I stk. 2 anføres de tilfælde, hvor bopælsstaten kan afvise at give virkning.

6.2. I henhold til artikel 6, stk. 1, skal virkning afvises i følgende tilfælde:

a) Hvis afgørelsen allerede er gennemført i sin helhed i den stat, hvor overtrædelserne har fundet sted. Det er klart, at der ikke er mere for bopælsstaten at gøre.

b) Hvis der allerede er truffet en afgørelse i bopælsstaten vedrørende den person, der er genstand for underretningen, på grundlag af de samme handlinger, og hvis denne afgørelse er blevet gennemført eller er ved at blive gennemført.

c) Hvis lovovertræderen ville være omfattet af en generel ordning med benådning eller amnesti i bopælsstaten, såfremt den overtrædelse, som han har begået i den anden stat, havde fundet sted på bopælsstatens område. Denne bestemmelse er almindeligt forekommende i en række konventioner om overførsel af domme.

d) Hvis foranstaltningen ville være forældet efter bopælsstatens lovgivning.

e) Hvis bopælsstaten i en konkret sag efter at have modtaget oplysninger i medfør af artikel 8 mener, at den berørte person ikke har haft tilstrækkelig mulighed for at forsvare sig. Artikel 8 indeholder bestemmelse om, hvilke oplysninger den stat, hvor overtrædelserne har fundet sted, skal sende til bopælsstaten sammen med en underretning i henhold til artikel 3. F.eks. skal der, når den pågældende ikke er mødt personligt op eller har ladet sig repræsentere under sagen, fremlægges bevis for, at den pågældende er blevet behørigt underrettet om sagen i overensstemmelse med lovgivningen i den stat, hvor overtrædelserne har fundet sted. I henhold til artikel 8, stk. 3, har bopælsstaten mulighed for at anmode den stat, hvor overtrædelserne har fundet sted, om at fremsende supplerende oplysninger, hvis den anser de oplysninger, som den har modtaget i henhold til artikel 8, stk. 1 og 2, for ikke at være tilstrækkeligt fyldestgørende til, at den kan

træffe en afgørelse efter denne konvention, og navnlig hvis der er tvivl om, at den pågældende har haft tilstrækkelig mulighed for at forsvare sig. F.eks. kan bopælslandet anmode om bevis for, at den pågældende har haft mulighed for at udtrykke sig på sit eget sprog under den retsforfølgning, der førte til frakendelse af førerretten.

Formålet med litra e) er ikke at give mulighed for generelt at anfægte andre medlemsstaters retssystemer eller retlige procedurer.

6.3. I henhold til artikel 6, stk. 2, har bopælsstaten mulighed for i henhold til konventionen at afvise at give en afgørelse om frakendelse af førerretten virkning i følgende tilfælde:

- a) Hvis der ikke gælder dobbelt strafbarhed, dvs. hvis den adfærd, der ligger til grund for afgørelsen om frakendelsen af førerretten, ikke er en overtrædelse i henhold til bopælsstatens lovgivning.
- b) Hvis den frakendelsestid, som endnu ikke er udløbet, når bopælsstaten har modtaget underretningen og kan håndhæve den, er på under en måned. Dette betyder, at bopælsstaten kan lade være med at gennemføre en meddelt frakendelse af førerretten, hvis det viser sig, at der er mindre end en måned tilbage af frakendelsestiden, når håndhævelsen skal påbegyndes. Denne mulighed er medtaget for at undgå foranstaltninger, der er ude af proportioner, men det står bopælsstaten frit for at håndhæve en kort frakendelsestid, hvis den ønsker det.
- c) Hvis de handlinger, der ligger til grund for afgørelsen, er overtrædelser i begge stater, men ikke overtrædelser, for hvilke førerretten kan frakendes i henhold til bopælsstatens lovgivning.

6.4. I henhold til stk. 3 kan en medlemsstat samtidig med den i artikel 15, stk. 2, omhandlede notifikation, erklære, at den altid vil benytte sig af muligheden i stk. 2 for at afvise at håndhæve afgørelser i nogle af eller alle de tilfælde, der er anført i stk. 2. I så fald er andre medlemsstater ikke forpligtet til at underrette om frakendelser af førerretten som omhandlet i erklæringen. En stat, der har afgivet en erklæring, kan til enhver tid tilbagekalde den. Bestemmelsen skal ses på baggrund af forskellene mellem medlemsstaternes ordninger med hensyn til frakendelsens varighed for forskellige overtrædelser og den måde, hvorpå afgørelser om frakendelse håndhæves.

Artikel 7

7. Artikel 7 indeholder de praktiske bestemmelser for fremsendelse af underretninger i henhold til artikel 3. I henhold til stk. 1 skal den kompetente myndighed i den stat, hvor overtrædelsen har fundet sted, sende underretningen om frakendelse af førerretten til den centrale myndighed i bopælsstaten. I henhold til stk. 2 skal hver enkelt medlemsstat samtidig med notifikationen i konventionens artikel 15, stk. 2, anføre disse myndigheder; den kan udpege en eller flere centrale myndigheder som modtager af underretninger, og den skal også oplyse, hvilke myndigheder, der skal være kompetente til at fremsende underretningerne. Det overlades helt til de enkelte medlemsstater at vælge myndighederne. Det er f.eks. ikke sådan, at en central myndighed i forbindelse med denne konvention skal være samme myndighed som i forbindelse med andre konventioner som f.eks. den europæiske konvention fra 1959 om gensidig retshjælp i straffesager.

Artikel 8

- 8.1. Artikel 8 vedrører de oplysninger, som den stat, hvor overtrædelsen har fundet sted, skal give sammen med underretningen i henhold til artikel 3.

8.2. I henhold til stk. 1 skal der gives følgende oplysninger:

- Oplysninger med henblik på at lokalisere den person, der har fået frakendt førerretten.

Det er meningen, at der skal gives oplysninger, som sætter bopælsstaten i stand til at lokalisere den pågældende, således at den kan håndhæve frakendelsen. Oplysningerne skal naturligvis (så vidt muligt) omfatte fulde navne, fødselsdato, adresse i bopælsstaten og andre faste adresser (f.eks. hvis den pågældende arbejder i et andet land end bopælsstaten i en periode). Det vil også være nyttigt, hvis kørekortnummeret opgives (dette er dog unødvendigt, hvis den stat, hvor overtrædelsen har fundet sted, har kørekortet og sender det til bopælsstaten i henhold til stk. 1, sidste led).

- Afgørelsen om frakendelse af førerretten, i originaludgaven eller bekræftet kopi.

- En kort redegørelse for sagens omstændigheder og en henvisning til de lovbestemmelser i den stat, hvor overtrædelsen har fundet sted, på grundlag af hvilke afgørelsen om frakendelse af førerretten er truffet, hvis disse ikke er nævnt i selve afgørelsen.

Afgørelsen om frakendelse af førerretten vil sandsynligvis i alle medlemsstater indeholde oplysninger om overtrædelsen, de relevante lovbestemmelser og sagens omstændigheder, men hvis dette ikke er tilfældet, bør disse oplysninger også gives sammen med afgørelsen.

— Et bevis på, at afgørelsen er endelig.

Da der i henhold til artikel 1, litra a) kun skal underrettes i henhold til artikel 3 om frakendelser af førerretten, som ikke kan appelleres, er det nødvendigt, at bopælsstaten får bekræftet, at afgørelsen faktisk er endelig og ikke kan appelleres.

— Oplysning om fuldbyrdelsen af frakendelsen i den stat, hvor overtrædelsen har fundet sted, herunder frakendelsestiden og om muligt datoerne for frakendelsens ikrafttræden og udløb.

Den stat, hvor overtrædelsen har fundet sted, bør i alle tilfælde give bopælsstaten flest mulige oplysninger om frakendelsestiden, håndhævelsens påbegyndelse og udløbet i henhold til den oprindelige afgørelse (med forbehold af nedsættelse af tiden i henhold til artikel 4, stk. 2, litra b), eller artikel 4, stk. 3, litra c)).

— Kørekortet, hvis det er blevet inddraget.

Når kørekortet er inddraget og ikke givet tilbage til føreren, skal det i henhold til konventionens artikel 8 sendes til bopælsstaten. Dette vil give en hel del af de oplysninger, der skal sendes i henhold til artikel 8.

8.3. I stk. 2 erkendes det, at der kan være tilfælde, hvor føreren ikke er mødt personligt op eller har ladet sig repræsentere under den sag, der har ført til frakendelsen af førerretten. Alle medlemsstaterne har nationale bestemmelser vedrørende underretning af tiltalte om retssager. Stk. 2 medfører, at den stat, hvor overtrædelsen har fundet sted, foruden oplysningerne i stk. 1 skal fremlægge bevis for, at den pågældende er blevet behørigt underrettet om sagen i overensstemmelse med denne stats lovgivning, i hvert fald når den pågældende ikke er mødt personligt op eller har ladet sig repræsentere.

8.4. Stk. 3 omhandler den situation, hvor det ikke er muligt at træffe afgørelse om underretningen, selv om oplysningerne i henhold til stk. 1 og 2 er givet. Dette er navnlig tilfældet, når bopælsstatens kompetente myndigheder er i tvivl om, hvorvidt den pågældende har haft tilstrækkelig mulighed for at forsvare sig. I så fald skal bopælsstaten bede den stat, hvor overtrædelsen har fundet sted, om supplerende oplysninger, som denne straks skal give. Det er bopælsstatens myndigheder, der skal afgøre, om der hersker tvivl. Men hvis det er tilfældet, er der behov for supplerende oplysninger, således at bopælsstaten kan vurdere, om den pågældende har haft tilstrækkelig

mulighed for at forsvare sig, jf. artikel 6, stk. 1 litra e), og om staten derfor skal afvise at give frakendelsen virkning.

Artikel 9

9.1. Artikel 9 vedrører oversættelse af underretninger og ledsagende dokumentation og bekræftelse af dokumenterne. Den svarer til artikel 16 og 17 i den europæiske konvention fra 1959 om gensidig retshjælp i straffesager.

9.2. I stk. 1 fastsættes princippet om, at der ingen oversættelse kræves af materiale, som den stat, hvor overtrædelsen har fundet sted, leverer til bopælsstaten. Dette forhindrer ikke bilaterale aftaler mellem medlemsstaterne vedrørende oversættelse af dokumenter i tilknytning til anvendelsen af konventionen.

Stk. 2 giver medlemsstaterne ret til at fravige princippet, idet de heri får mulighed for samtidig med afgivelsen af den i artikel 15, stk. 2, omhandlede notifikation at fremsætte en erklæring om, at de pågældende dokumenter (jf. stk. 1) skal ledsages af en oversættelse til et af de officielle sprog i De Europæiske Fællesskabers institutioner.

9.3. Stk. 3 fastsætter, at de pågældende dokumenter generelt (jf. stk. 1) ikke behøver at blive bekræftet. Dette gælder dog ikke den bekræftede kopi af afgørelsen om frakendelse af førerretten, jf. artikel 8, stk. 1, andet led.

Artikel 10

10. Ifølge denne artikel skal bopælsstaten meddele den stat, hvor overtrædelsen har fundet sted, hvad den har gjort med den underretning, den har fået tilsendt. Oplysningerne skal omfatte enhver afgørelse, der træffes som følge af underretningen, og enhver afgørelse truffet med hensyn til håndhævelse (f.eks. afkorting af det tidsrum, hvori førerretten er frakendt i overensstemmelse med artikel 4). Når den afviser at give en afgørelse om frakendelse af førerretten virkning af en af de i artikel 6 nævnte grunde, skal den endvidere begrunde afvisningen over for den stat, hvor overtrædelsen har fundet sted. Disse oplysninger vil have direkte relevans for, at den stat, hvor overtrædelsen har fundet sted, kan udøve sin ret i henhold til artikel 11, stk. 1, til fortsat at håndhæve frakendelsen af førerretten på sit eget område i hele den periode, der oprindeligt er fastsat. Oplysningerne kan også være relevante for anvendelsen af artikel 6, stk. 3, andet punktum.

Artikel 11

11.1. Det fastsættes i stk. 1, at den stat, hvor overtrædelsen har fundet sted, bevarer sin ret til — f.eks. i tilfælde hvor bopælsstaten har afkortet den oprindelige frakendelsesperiode af førerretten — at håndhæve frakendelsen af førerretten i hele den periode, som oprindeligt er fastsat, på sit eget område. Dette indebærer i praksis, at den

berørte person efter udløbet af den nedsatte frakendelsesperiode, som bopælsstaten har truffet afgørelse om, jf. artikel 4, stk. 2, litra b), eller artikel 4, stk. 3, litra c), ville kunne køre i bopælsstaten. Var det ikke for artikel 11, stk. 1, ville han også kunne køre uden for denne. Men stk. 1, giver den stat, hvor overtrædelsen har fundet sted, ret til at opretholde den oprindelige frakendelsesperiode på sit eget område. Ifølge stk. 2 kan enhver medlemsstat, når den giver den i artikel 15, stk. 2, omhandlede notifikation, erklære, at den i sin egenskab af den stat, hvor overtrædelsen har fundet sted, ikke vil anvende artikel 11, stk. 1. Det er vigtigt, at den berørte person ved, hvor han står i forhold til den stat, hvor overtrædelsen er begået, og om han efter at have »afsonet« frakendelsen af førerretten i bopælsstaten fortsat er frakendt førerretten i den stat, hvor overtrædelsen har fundet sted, i hele den oprindeligt fastsatte frakendelsesperiode. Derfor fastsættes det i stk. 4, at den stat, hvor overtrædelsen har fundet sted, og som ønsker at anvende stk. 1, skal underrette den berørte person om, at den har truffet afgørelse om at håndhæve frakendelsesperioden. Det hedder desuden i stk. 4, at den stat, hvor overtrædelsen har fundet sted, i underretningen i henhold til stk. 3 skal bekræfte, at den har givet den berørte person en sådan underretning.

- 11.2. I stk. 3 forpligtes den stat, hvor overtrædelsen har fundet sted, og bopælsstaten til at udøve deres forpligtelser i henhold til konventionen således, at det sikres, at den samlede frakendelsestid ikke overskrider den frakendelsestid, som den stat, hvor overtrædelsen har fundet sted, oprindeligt har fastsat. Dette bestyrker yderligere det i artikel 8, stk. 1, femte led, omhandlede krav om, at den stat, hvor overtrædelsen har fundet sted, skal give oplysninger om datoerne for frakendelsens ikrafttræden og udløb, hvis de er kendt.

Artikel 12

12. Ifølge denne artikel skal hver medlemsstat vedtage de foranstaltninger, der er nødvendige for at sætte den i stand til at straffe en person, der fører motorkøretøj på dens område, når vedkommende har fået frakendt førerretten af bopælsstaten i medfør af konventionen. Hver medlemsstat har i sin lovgivning nationale bestemmelser om straffen for at føre motorkøretøj, medens førerretten er inddraget i det pågældende land. Men ifølge denne artikel skal staterne kunne straffe kørsel på deres område, når vedkommende har fået frakendt førerretten af et andet land (dvs. bopælsstaten). I forbindelse med vedtagelsen af konventionen noterede Rådet sig, at artikel 12 efter den danske delegations opfattelse indebærer, at en medlemsstat skal have strafferetlige sanktioner, der kan finde anvendelse på personer, der fører motorkøretøj på dens område, når vedkommende har fået frakendt førerretten i en anden medlemsstat, men ikke er forpligtet til at anvende særlige nationale bestemmelser angående kørsel i frakendelsestiden.

Artikel 13

13. Ifølge denne artikel skal udgifter, der er forbundet med gennemførelsen af denne konvention, afholdes af den medlemsstat, hvor de opstår.

Artikel 14

14. Denne artikel vedrører EF-domstolens rolle i relation til konventionen. Den er — hvor det har været muligt — udarbejdet på grundlag af allerede eksisterende bestemmelser om Domstolens kompetence i andre instrumenter, der er vedtaget i henhold til afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union.

Stk. 1 giver EF-Domstolen kompetence til at træffe afgørelse i tvister mellem medlemsstaterne om fortolkningen eller anvendelsen af konventionen. Denne kompetence opstår imidlertid kun, hvis sådanne tvister ikke kan bilægges af Rådet inden seks måneder efter, at en medlemsstat har forelagt sagen for Rådet.

Domstolen kan også træffe afgørelse i andre tvister mellem medlemsstater og Kommissionen om fortolkningen eller anvendelsen af konventionen. I en sådan situation er der intet krav om, at tvisten skal søges bilagt af Rådet.

Stk. 2 giver en medlemsstat mulighed for at afgive en erklæring, hvori den accepterer, at Domstolen får kompetence til at træffe præjudiciel afgørelse om fortolkningen af konventionen. En medlemsstat kan afgive en sådan erklæring, samtidig med at den ratificerer eller tiltræder konventionen, eller på et senere tidspunkt.

Ifølge stk. 3 skal en medlemsstat, der fremsætter en erklæring i henhold til stk. 2, anføre, at kun en ret, hvis afgørelser ikke kan appelleres (litra a)), kan anmode om præjudiciel afgørelse, eller at enhver ret under dens jurisdiktion kan anmode herom (litra b)). I stykket fastsættes det endvidere, under hvilke betingelser der kan anmodes om præjudiciel afgørelse. I den forbindelse skal retten anmode om, at der træffes afgørelse vedrørende et spørgsmål, som angår fortolkningen af konventionen, for at den kan afsige sin dom i en sag, der verserer for den.

Stk. 4 vedrører anvendelsen af Domstolens statut og dens procesreglement i retssager ved denne ret. Desuden giver

den enhver medlemsstat, uanset om den har afgivet en erklæring i henhold til stk. 2, ret til at indgive indlæg eller andre skriftlige udtalelser til Domstolen i sager, der indbringes i medfør af stk. 3.

Artikel 15

15. Ifølge denne artikel træder konventionen i kraft i overensstemmelse med de af Rådet for Den Europæiske Union fastsatte standardbestemmelser.

Konventionen træder i kraft 90 dage efter, at den sidste af de femten stater, som var medlemmer af Den Europæiske Union, da Rådet vedtog retsakten om udarbejdelse af konventionen den 17. juni 1998, har deponeret sit vedtagelsesinstrument.

Som det har været tilfældet med andre aftaler om retligt samarbejde, der tidligere er blevet indgået mellem medlemsstaterne, giver stk. 4 den enkelte medlemsstat mulighed for på vedtagelsestidspunktet eller senere at erklære, at konventionen skal finde foreløbig anvendelse i dens forbindelser med andre medlemsstater, der har fremsat samme erklæring. Sådanne erklæringer får virkning 90 dage efter deponeringen.

Medlemsstaterne kan dog ikke erklære, at Domstolen er kompetent med hensyn til konventionen i den periode, hvor den finder foreløbig anvendelse, idet denne kompetence først foreligger, når konventionen træder fuldstændigt i kraft efter at være blevet vedtaget af de femten medlemsstater.

Det skal endvidere bemærkes, at stk. 5 fastsætter, at konventionen kun finder anvendelse på overtrædelser, der begås efter konventionens ikrafttræden eller efter, at konventionen i overensstemmelse med stk. 4 er bragt i anvendelse mellem de berørte medlemsstater.

Artikel 16

16. I denne artikel fastsættes det, at konventionen er åben for tiltrædelse af enhver stat, der bliver medlem af Den Europæiske Union, ligesom det fastsættes, hvordan en sådan tiltrædelse skal ske. En stat, der ikke er medlem af Den Europæiske Union, kan ikke tiltræde konventionen.

Hvis konventionen allerede er trådt i kraft på det tidspunkt, hvor en ny medlemsstat tiltræder den, træder den i kraft for den pågældende stat 90 dage efter, at denne stat har deponeret sit tiltrædelsesinstrument. Er konventionen derimod ikke trådt i kraft ved udløbet af denne frist, gælder de bestemmelser, der er fastsat i artikel 15, stk. 3, for denne tiltrædende stat på samme måde som for de øvrige medlemsstater. I dette tilfælde kan den tiltrædende stat afgive en erklæring om foreløbig anvendelse.

Den nye medlemsstats tiltrædelse af konventionen er dog ikke en forudsætning for, at konventionen kan træde i kraft for de øvrige medlemsstater, som var medlemmer af Den Europæiske Union på det tidspunkt, hvor Rådet vedtog sin retsakt om udarbejdelse af konventionen.

Artikel 17

17. Formålet med denne artikel er at præcisere, at der ikke kan tages forbehold med hensyn til konventionen.

Artikel 18

18. Denne artikel fastsætter konventionens geografiske anvendelsesområde for Det Forenede Kongerige.

Artikel 19

19. I henhold til denne artikel er generalsekretæren for Rådet for Den Europæiske Union depositar for konventionen.

Generalsekretæren offentliggør i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* en oversigt over vedtagelser, tiltrædelser og erklæringer samt enhver anden notifikation vedrørende konventionen.

Overvågning

20. For så vidt angår de praktiske og tekniske spørgsmål, der måtte opstå i forbindelse med gennemførelsen af konventionen, anførte Rådet på tidspunktet for konventionens vedtagelse, at det ville være hensigtsmæssigt, om Rådets instanser overvåger gennemførelsen og anvendelsen af konventionen.

I

(Meddelelser)

RÅDET

AFGØRELSE Nr. 1/1999 TRUFFET AF DET BLANDEDE UDVALG EU-NORGE OG ISLAND NEDSAT VED AFTALEN INDGÅET MELLEML RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION OG REPUBLIKKEN ISLAND OG KONGERIGET NORGE OM DISSE LANDES ASSOCIERING I GENNEMFØRELSEN, ANVENDELSEN OG UDVIKLINGEN AF SCHENGEN-REGLERNE

af 29. juni 1999

om fastsættelse af udvalgets forretningsorden

(1999/C 211/02)

DET BLANDEDE UDVALG HAR —

under henvisning til aftalen indgået mellem Rådet for Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om disse landes associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengen-reglerne, i det følgende benævnt »aftalen«, særlig artikel 3, stk. 2 —

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Artikel 1

Det blandede udvalg består af repræsentanter for Republikken Islands og Kongeriget Norges regeringer, medlemmerne af Rådet for Den Europæiske Union, i det følgende benævnt »Rådet«, og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, i det følgende benævnt »Kommissionen«.

Udvalget mødes:

— på ekspertplan:

under forsæde af den delegation, der repræsenterer det medlem af Rådet, der varetager formandskabet

— på højt embedsmandsplan og på ministerplan:

i årest første halvdel: under forsæde af den delegation, der repræsenterer det medlem af Rådet, der varetager formandskabet

i årets anden halvdel: under forsæde af skiftevis den delegation, der repræsenterer Islands regering, og den delegation, der repræsenterer Norges regering.

Den delegation, der repræsenterer det medlem af Rådet, der varetager formandskabet, kan afstå formandskabet for det blandede udvalg til den delegation, der varetager det efterfølgende formandskab for Rådet.

Artikel 2

Det blandede udvalg holder møde på Rådets hjemsted i Bruxelles.

Når Rådet træder sammen et andet sted i henhold til dets forretningsorden, holder det blandede udvalg også møde på ministerplan det pågældende sted.

Under ekstraordinære omstændigheder og i behørigt begrundede tilfælde kan det blandede udvalg med enstemmighed beslutte at holde møde et andet sted.

Artikel 3

Møderne i det blandede udvalg er ikke offentlige, medmindre det blandede udvalg træffer anden afgørelse med enstemmighed.

Artikel 4

Det blandede udvalg træder sammen på ethvert passende niveau efter indkaldelse fra formanden på dennes initiativ eller efter anmodning fra et af udvalgets medlemmer.

Møderne på ministerplan i det blandede udvalg finder normalt sted på dagen for en samling i Rådet, hvor der drøftes spørgsmål inden for det område, der er omfattet af aftalens artikel 1.

Artikel 5

De blandede udvalg består på ministerplan af repræsentanter for Island og Norge og Rådets medlemmer på ministerplan, der er bemyndiget til at forpligte deres respektive landes regeringer, samt et medlem af Kommissionen.

Mindst 11 medlemmer af det blandede udvalg på ministerplan, herunder Islands, Norges og Kommissionens delegationer, skal være til stede, for at det blandede udvalg kan træffe afgørelser.

Møderne på ministerplan i det blandede udvalg forberedes af det blandede udvalg på højt embedsmandsplan. Alle punkter på den foreløbige dagsorden for et møde på ministerplan i det blandede udvalg behandles først af det blandede udvalg på højt embedsmandsplan, der på sit eget niveau søger at tilvejebringe en løsning. Sådanne punkter forelægges om fornødent for det blandede udvalg på ministerplan.

Artikel 6

Formanden udarbejder den foreløbige dagsorden for hvert møde. På den foreløbige dagsorden optages det punkt, for hvilket der er anmodet om afholdelse af et møde i henhold til artikel 4. Mødeindkaldelsen og den foreløbige dagsorden fremsendes til de adressater, der er omhandlet i artikel 9, i tilstrækkelig god tid inden mødet. Dagsordenen bilægges alle nødvendige arbejdsdokumenter.

Med forbehold af Island og Norges rettigheder i henhold til aftalens artikel 4 vedtages dagsordenen med enstemmighed af det blandede udvalg ved hvert mødes begyndelse, og det blandede udvalg kan med enstemmighed beslutte at optage et punkt på dagsordenen, som ikke findes på den foreløbige dagsorden. De delegationer, der repræsenterer Det Forenede Kongerige og Irland, kan ikke modsætte sig, at der træffes afgørelse med den enstemmighed, der kræves for at optage et punkt på dagsordenen vedrørende det område, der er omfattet af aftalens artikel 1, og som disse medlemsstater ikke deltager i.

Artikel 7

Arbejdsdokumenterne til brug for det blandede udvalg udarbejdes på Rådets sprog, medmindre det blandede udvalg træffer anden afgørelse med enstemmighed.

Artikel 8

Generalsekretariatet for Rådet udarbejder på formandens ansvar en protokol for hvert møde på ministerplan i det blandede udvalg, som fremsendes til delegationerne.

Protokollen skal i almindelighed for hvert punkt på dagsordenen indeholde:

- en angivelse af de dokumenter, der er forelagt det blandede udvalg
- de konklusioner, som det blandede udvalg er nået frem til, og de afgørelser, der har truffet
- de erklæringer, som en delegation har begæret optaget.

Hver delegation kan anmode om en mere udførlig affattelse af protokollen vedrørende et punkt på dagsordenen.

Protokollen godkendes af det blandede udvalg med enstemmighed. Det kan gøre brug af skriftlig procedure.

Artikel 9

Alle meddelelser fra formanden i henhold til forretningsordenen sendes til Islands og Norges missioner ved Den Europæiske Union, EU-medlemsstaternes repræsentationer og Kommissionen.

Korrespondance til det blandede udvalg sendes til udvalgets formand, på Generalsekretariatet for Rådets adresse (Rådet for Den Europæiske Union, Rue de la Loi/Wetstraat 175, B-1048 Bruxelles/Brussel).

Artikel 10

De nærmere bestemmelser for behandling af offentlighedens begæringer til det blandede udvalg om adgang til udvalgets dokumenter er de samme som dem, som Rådet har vedtaget for sine egne dokumenter.

Artikel 11

Generalsekretariatet for Rådet varetager det blandede udvalgs sekretariatsforretninger.

Artikel 12

Det blandede udvalgs forhandlinger er fortrolige, medmindre det træffer anden afgørelse.

Rådets regler om foranstaltninger til beskyttelse af klassificerede dokumenter, der gælder i Generalsekretariatet for Rådet, finder også anvendelse på beskyttelse af klassificerede dokumenter, der skal anvendes i det blandede udvalg.

Artikel 13

Såfremt en sag er blevet forelagt for det blandede udvalg i henhold til aftalens artikel 8, stk. 4, skal enhver afgørelse i det blandede udvalg om at videreføre aftalen træffes med enstemmighed.

Såfremt aftalen bringes til ophør som følge af manglende godkendelse af en retsakt eller en foranstaltning, som ikke finder anvendelse på Irland og/eller Det Forenede Kongerige, kan disse medlemsstaters repræsentanter ikke modsætte sig, at der træffes afgørelse herom med enstemmighed.

Artikel 14

Såfremt en tvist indbringes for det blandede udvalg i henhold til bestemmelserne i aftalens artikel 11, optages tvisten på den foreløbige dagsorden for det blandede udvalg på ministerplan.

Det blandede udvalg træffer afgørelse om bilæggelse af tvister med enstemmighed.

Artikel 16

Denne afgørelse får virkning fra datoen for vedtagelsen.

Såfremt der er tale om bilæggelse af en tvist vedrørende fortolkningen eller anvendelsen af en bestemmelse, som ikke finder anvendelse på Irland og/eller Det Forenede Kongerige, kan disse medlemsstaters repræsentanter ikke modsætte sig, at der træffes afgørelse herom med enstemmighed.

Artikel 17

Denna afgørelse offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*. Island og Norge er ansvarlige for dens officielle offentliggørelse i deres respektive lande.

Artikel 15

Med undtagelse af de spørgsmål, som i henhold til denne forretningsorden kræver enstemmighed, træffes det blandede udvalgs afgørelser om sådanne spørgsmål med et flertal af delegationernes stemmer.

Udfærdigt i Bruxelles, den 29. juni 1999.

Det blandede udvalg træffer på ministerplan afgørelse om ændringer af denne forretningsorden med enstemmighed.

På det blandede udvalgs vegne

O. SCHILY

Formand

1. Fælles erklæring fra alle medlemmer af det blandede udvalg vedrørende forretningsordenens artikel 4:

»Såfremt Rådet for den Europæiske Union agter at træffe en afgørelse som anført i aftalens artikel 8, stk. 1, om vedtagelse af nye retsakter og foranstaltninger, som i substansen vil afvige fra det blandede udvalgs fælles indstilling til samme retsakter og foranstaltninger, indkaldes det blandede udvalg almindeligvis før en sådan afgørelse for i henhold til aftalens artikel 4 at drøfte de påtænkte ændringer.«

2. Fælles erklæring fra alle medlemmer af det blandede udvalg vedrørende forretningsordenens artikel 6, stk. 2:

»Medlemmerne af det blandede udvalg er alle enige om, at der ikke vil blive gjort indsigelser mod vedtagelsen af dagsordenen for så vidt angår punkter, der er omfattet af aftalen.«

KOMMISSIONEN

Euroens vekselkurs ⁽¹⁾

22. juli 1999

(1999/C 211/03)

1 euro	=	7,4428	danske kroner
	=	325,15	græske drakmer
	=	8,7795	svenske kroner
	=	0,6642	pund sterling
	=	1,0499	amerikanske dollar
	=	1,5776	canadiske dollar
	=	124,06	japanske yen
	=	1,6068	schweizerfranc
	=	8,271	norske kroner
	=	77,7735	islandske kroner ⁽²⁾
	=	1,6199	australske dollar
	=	1,9818	new zealandske dollar
	=	6,38496	sydafrikanske rand ⁽²⁾

⁽¹⁾ Kilde: Referencekurs offentliggjort af Den Europæiske Centralbank.

⁽²⁾ Kilde: Kommissionen.

Anmeldelse af en planlagt fusion**(Sag IV/M.1637 — DB Investments/SPP/Öhman)**

(1999/C 211/04)

(EØS-relevant tekst)

1. Den 9. juli 1999 modtog Kommissionen i henhold til artikel 4 i Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 ⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1310/97 ⁽²⁾, en anmeldelse af en planlagt fusion, hvorved virksomhederne DB Investments (AXM) Limited (DBI) (et helejet datterselskab af Deutsche Bank), Försäkringsbolaget SPP, ömsesidigt (SPP) og Öhman Real Estate Fund No 1 AB (Öhman) erhverver fælles kontrol, jf. artikel 3, stk. 1, litra b), i nævnte forordning, med virksomhederne Fastighetsaktiebolager Backlunda (Backlunda) og Fastighetsaktiebolager Minos (Minos), der ejes af Postens Pensionsstiftelse 1996.
2. De pågældende virksomheder udøver følgende erhvervsaktiviteter:
 - Deutsche Bank bankvirksomhed
 - DBI: investeringsenhed oprettet i forbindelse med den anmeldte fusion (et helejet datterselskab af Deutsche Bank)
 - SPP: pensionsforsikring
 - Öhman: investeringsvirksomhed oprettet til varetagelse af langtidsinvesteringer inden for fast ejendom og er et helejet datterselskab af E. Öhman J:or Fondkommission AB (et svensk børsrådgiverselskab)
 - Backlunda og Minos: for begge vedkommende investering i og administration af ejendomme, der primært anvendes af den Svenske Postkoncern forskellige steder i Sverige
3. På grundlag af en foreløbig undersøgelse finder Kommissionen, at den anmeldte fusion kan falde ind under forordning (EØF) nr. 4064/89. Den forbeholder sig dog sin endelige stilling til dette punkt.
4. Kommissionen opfordrer andre interesserede parter til at fremsætte deres eventuelle bemærkninger til den planlagte fusion.

Bemærkningerne skal være Kommissionen i hænde senest ti dage efter offentliggørelsen af denne meddelelse. Bemærkningerne med angivelse af sag IV/M.1637 — DB Investments/SPP/Öhman, kan sendes til Kommissionen med telefax ((32-2) 296 43 01 eller 296 72 44) eller med posten til følgende adresse:

Europa-Kommissionen
Generaldirektoratet for Konkurrence (GD IV)
Direktorat B — Merger Task Force
Avenue de Cortenberg/Kortenberglaan 150
B-1040 Bruxelles/Brussel.

⁽¹⁾ EFT L 395 af 30.12.1989, s. 1. Berigtigelse i EFT L 257 af 21.9.1990, s. 13.

⁽²⁾ EFT L 180 af 9.7.1997, s. 1. Berigtigelse i EFT L 40 af 13.2.1998, s. 17.

Anmeldelse af en planlagt fusion
(Sag IV/M.1629 — Knorr-Bremse/Mannesmann)

(1999/C 211/05)

(EØS-relevant tekst)

1. Den 16. juli 1999 modtog Kommissionen i henhold til artikel 4 i Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 ⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1310/97 ⁽²⁾, en anmeldelse af en planlagt fusion, hvorved virksomhederne Knorr-Bremse Systeme für Schienenfahrzeuge GmbH (Knorr-Bremse), der tilhører Knorr-Bremse-koncernen, og Rexroth Mecman GmbH (Rexroth), Mannesmann-koncernen, erhverver fælles kontrol, jf. artikel 3, stk. 1, litra b), i forordning, med Knorr-Bremse-MRP Systeme für Schienenfahrzeuge GmbH & Co. KG (K-B MRP), et nyoprettet selskab, som udgør et joint venture.
2. De pågældende virksomheder udøver følgende erhvervsaktiviteter:
 - Knorr-Bremse: elektroniske lufttryks- og hydrauliske bremsesystemer til jernbanekøretøjer, dele og udstyr til jernbanekøretøjer samt systemer inden for nødbremse
 - Rexroth: hydrauliske bremsesystemer og bremsekomponenter
 - K-B MRP: bremsesystemer baseret på lufttryk og bremsekomponenter
3. På grundlag af en foreløbig undersøgelse finder Kommissionen, at den anmeldte fusion kan falde ind under forordning (EØF) nr. 4064/89. Den forbeholder sig dog sin endelige stilling til dette punkt.
4. Kommissionen opfordrer andre interesserede parter til at fremsætte deres eventuelle bemærkninger til den planlagte fusion.

Bemærkningerne skal være Kommissionen i hænde senest ti dage efter offentliggørelsen af denne meddelelse. Bemærkningerne med angivelse af sag IV/M.1629 — Knorr-Bremse/Mannesmann kan sendes til Kommissionen med telefax ((32-2) 296 43 01 eller 296 72 44) eller med posten til følgende adresse:

Europa-Kommissionen
Generaldirektoratet for Konkurrence (GD IV)
Direktorat B — Merger Task Force
Avenue de Cortenberg/Kortenberglaan 150
B-1040 Bruxelles/Brussel.

⁽¹⁾ EFT L 395 af 30.12.1989, s. 1. Berigtigelse i EFT L 257 af 21.9.1990, s. 13.

⁽²⁾ EFT L 180 af 9.7.1997, s. 1. Berigtigelse i EFT L 40 af 13.2.1998, s. 17.

Meddelelse om ikke at modsætte sig en anmeldt fusion**(Sag IV/M.1527 — OTTO Versand/Freemans)**

(1999/C 211/06)

(EØS-relevant tekst)

Den 16. juni 1999 besluttede Kommissionen ikke at modsætte sig ovennævnte fusion, idet den erklærede den forenelig med det fælles marked. Denne beslutning er baseret på artikel 6, stk. 1, litra b), i Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89. Beslutningsteksten i sin helhed eksisterer kun på engelsk og vil blive offentliggjort, efter at eventuelle forretningshemmeligheder er udeladt. Den kan fås:

- i papirudgave gennem salgskontorerne for Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer (se liste på omslagets sidste side)
- i elektronisk udgave i »CEN«-versionen af CELEX-databasen under dokumentnummer 399M1527. CELEX er det datamatbaserede dokumentationssystem for europæisk fællesskabsret. For yderligere oplysninger kontakt venligst:

EUR-OP
Information, Marketing and Public Relations (OP/4B)
2, rue Mercier
L-2985 Luxembourg
Tlf. (352) 29 29-42455; fax (352) 29 29-42763.

III

(Oplysninger)

KOMMISSIONEN

UDVÆLGELSESPRØVE KOM/A/21/98 — EKSPEDITIONSEKRETÆRER (A 5/A 4)

for svenske statsborgere**LISTE OVER EGNEDE ANSØGERE**

(1999/C 211/07)

Offentliggørelse i henhold til punkt VIII.3 i meddelelsen om udvælgelsesprøve KOM/A/21/98 (EF-Tidende C 408 A af 29. december 1998).

AHNLID, Anders
ANDERSSON, Claes-Axel
ASTBERG, Stig Magnus
BLADH, Roland
BOMAN, Lars
ENEGREN, Johan
ENEQUIST, Gunnar
FLODIN, Ulrika
FRYDMAN, Jan Eric
HAGSTRÖM, Olle
HANSSON, Carl-Johan
HÖSTRUP, Jesper
JOHANSSON, Eva
JONSSON, Ulf Lennart
KARLSTRÖM, Haakan
MAGNUSSON, Lars Jörgen
MATTHIESSEN, Jens Anders
MÖLLERSTRÖM, Olof
NÄSSLIN, Elisabeth
OLSON, Krister
PALM, Aasa
RAMSAY, May Ann
SEMNEBY, Hans Peter
SVEDÄNG, Karl Frederik
TOREHALL, Eva Pauline
TRAUNG, Margareta
TYNELL, Alice
WALLDEN, Axel
WEDIN, Jörgen Nils
WIGEMARK, Lars
